

1921 nejvýše částkou 5400 Kč a aspoň 2250 Kč. Z toho se podává předem, že nejen u učňů, kteří vůbec mzdy nepožívají, nýbrž i u těch, kteří nejsou pro nedokonaný ještě výcvik plně placeni, totiž placeni tak jako normální dělník toho kterého oboru, má se vycházeti ze mzdy fiktivní podle dalšího ustanovení zjištěné. Uvádí-li stížnost, že lze jen tehdy podle cit. § 16 postupovati, když učeň vůbec platu nedostává, ocitá se v rozporu s jasným zněním tohoto předpisu; že by učňové, o které jde, byli přes nedokonaný ještě výcvik plně placeni, tedy že by dostávali stejnou mzdu jako vyučení dělníci, stížnost netvrdí. Dále plyne z cit. předpisu, že měřítkem pro určení této fiktivní mzdy je nejmenší roční pracovní výdělek plně placeného dělníka dotyčného zaměstnání, a že je toliko stanovena nejnižší (2250 Kč) a nejvyšší (5400 Kč) hranice. Nepřaví totiž nařízení, že fiktivní mzdu jest určiti buď částkou 2250 Kč nebo 5400 Kč, nýbrž výslovně určuje, že fiktivní mzdu je stanoviti podle nejmenšího ročního výdělku plně placeného dělníka, a jen když tento nedosahuje nebo přesahuje uvedené částky, je tyto vzíti za základ.

Žal. úřad konstatoval pak, že minimální mzda plně placeného dělníka ve stavebním průmyslu činí 4.40 Kč za hodinu a že přesahuje 5400 Kč ročně. Že by tomu tak nebylo, stížnost netvrdí a jeví se proto bezdůvodnou.

Č. 12.542.

Policejní věci: * Právo úřadu policejního vypovědění cizince ze státního území podle § 2 zákona č. 88/1871 ř. z. pro skutek, pro který jeho pobyt na státním území se jeví z ohledů veřejného pořádku nebo bezpečnosti nepřipustným, není vyloučeno tím, že trestní soud zastavil přípravné trestní vyšetřování pro týž skutek zavedené.

(Nález z 6. října 1936 č. 15.096/36.)

Prejudikatura: Boh. A 10.411/1933.

Věc: Karel M. v Ústí n. L. (adv. Dr. Albert Maresch z Ústí n. L.) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 9. listopadu 1933 o vyhoštění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem policejního komisařství v Ústí n. L. z 9. října 1933 byl st-l na základě odst. 5 § 2 zákona z 27. července 1871 č. 88 ř. z. jako nevíтанý cizinec vyhoštěn z celého území republiky Československé navždy. Odvolání, jež st-l proti tomuto výměru podal, bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Především bylo přihlédnouti k námitce, kterou stížnost, poukazujíc na ustanovení § 33 zákona na ochranu republiky z 19. března 1923 č. 50 Sb., podle něhož soud odsoudivší cizince vysloví, příp. může vysloviti jeho vypovězení z území republiky, namítá, že nelze nahlédnouti, jak za platnosti tohoto zákonného ustanovení může policejní a jemu nadřízený úřad zem. sáhnouti s úspěchem k ustanovením zákona z 27. července 1871 č. 88 ř. z. a a předbíhati tak rozhodnutí kraj. soudů jako trestních vydáváním vyhošťovacích výměrů, pro něž podle provedeného soudního

řízení není žádného odůvodnění. Má-li této námitce býti rozuměno tak, že za účinnosti zákona č. 50/1923 Sb. může vyhoštění vysloviti jen soud podle § 33 tohoto zákona a že proto vyhoštění vyslovené v tomto případě na základě zákona č. 88/1871 ř. z. úřadem správním je nepřipustné, dlužno tuto námitku zamítnouti jako neodůvodněnou, ježto ustanovení zákona č. 88/1871 ř. z. nebyla ani zrušena ani změněna zákonem č. 50/1923 Sb., neboť nejsou ani uvedena v § 41 mezi normami zákonem tím výslovně zrušenými ani nejsou s ustanoveními jeho v rozporu, aby ve smyslu posledního odstavce § 41 zákona č. 50/1923 Sb. mohla pokládána býti za zrušená. Mohou tedy správní úřady uvedené v § 5 zákona č. 88/1871 ř. z. i po vydání zákona č. 50/1923 Sb. vydávati vyhošťovací nálezy. Mohou tohoto svého práva vůči cizincům užiti i tehdy, když trestní soud zastavil přípravné trestní vyšetřování pro skutek, pro který bezpečnostní úřady pokládají další pobyt cizince na státním území z ohledů veřejného pořádku neb bezpečnosti nepřipustným, neboť zákon č. 88/1871 ř. z. nečiní vyhoštění cizince odvislým od předchozího jeho soudního odsouzení a dává úřadům povolaným k jeho provádění možnost, aby neodvisle od výsledku řízení soudního zkoumaly, zda jsou dány předpoklady pro vyhoštění cizince ve smyslu § 2 odst. 5 zákona č. 88/1871 ř. z. Ve stejném smyslu rozhodl nss již ve svém nálezu Boh. A 10.411/33.

Záleží tedy jedině na tom, zda byly dány předpoklady pro vyhoštění st-le podle § 2 odst. 5 zákona č. 88/1871 ř. z. Předpoklady ty jsou:

1. že vyhoštěný nemá v tuzemsku domovské příslušnosti,
2. že tuzemský jeho pobyt jeví se býti z ohledu na veřejný pořádek a bezpečnost nepřipustný.

Pokud jde o první předpoklad, stížnost uznává, že příslušnost st-le k cizímu státu nelze popírati. Stížnost však v této souvislosti uplatňuje, že bylo u něho absolutně nemožno státního občanství Československé republiky nabýti, že byl vychován a vzdělán podle mravů, zvyklostí a zákonů republiky a že město Ústí n. L. se mu stalo milou domovinou. V podobném smyslu bránil se st-l již v odvolání k žal. úřadu, uváděje v něm, že je jen formálně cizozemcem. Na tyto vývody odvolání odpověděl žal. úřad ve svém rozhodnutí, že jsou pro zjištění předpokladů vyhoštění zcela nerozhodné. Chce-li stížnost opětným poukazem na uvedené okolnosti snad namítati, že se zřetelem na ně je vyhoštění podle cit. ustanovení zákona nepřipustné, jest označiti tuto námitku za bezdůvodnou, neboť podle zákona je rozhodnou jedině okolnost, že dotčená osoba nemá na území platnosti tohoto zákona práva domovského, takže okolnosti st-lem uváděné jsou po této stránce skutečně bez právního významu. Stejně je tomu tak s rodinnými, majetkovými a výdělečnými poměry st-le a jeho matky, jež st-l rovněž uplatňoval již ve svém odvolání k žal. úřadu, ježto podle cit. ustanovení zákonného je pro vyhoštění vedle cizí státní příslušnosti předpokladem toliko okolnost, že pobyt cizincův na zdejším státním území jeví se neslučitelným s obecným zájmem na zachování veřejného pořádku a bezpečnosti. Otázka, je-li tomu skutečně tak a je-li splněn i předpoklad sub 2. uvedený, není

otázkou právní, nýbrž skutkovou, kterou soud podle § 6 svého zákona nemůže řešiti po stránce věcné, nýbrž jen po stránce formální.

Žal. úřad spatřuje splnění předpokladu sub 2. uvedeného v tom, že st-l během svého tuzemského pobytu vyvíjel politickou činnost s tendencí státu nepřátelskou. Tuto skutečnost pokládá žal. úřad za prokázanou tím, že

1. st-l u příležitosti slavnosti slunovratu (»Julfeier«) ve spolku »Gotia« v hotelu »Schwan« v Ústí n. L. v roce 1928 přednesl před shromážděnými členy spolku řeč, kterou zakončil slovy: »Und wir haben auch ein Recht zu hoffen auf das neue einige Deutschland und Pflicht dafür zu kämpfen. Möge uns das neue Jahr näher führen unserem einzigen Ziele.«

2. st-l byl ve spojení s býv. německou nacionálně socialistickou stranou dělnickou, jejíž činnost byla úředně zastavena pro protistátní tendenci, kteréžto spojení je zřejmé z letáků této strany u něho nalezených a z pozdravného lístku Huberta B., známého činitele úředně rozpuštěného spolku »Volkssport«.

Proti tomuto druhému důvodu namítá stížnost, že uvedenými okolnostmi není nikterak prokázáno jeho spojení s německou nacionálně socialistickou stranou dělnickou, ježto dotčené letáky dostaly se mezi papíry st-le bez jeho vědomosti, a st-l nemůže býti činěn zodpovědným za to, že mu jeho bývalý kolega Hubert B. poslal pozdravný lístek.

Proti důvodu sub 1 uvedenému nemá stížnost žádných řádně konkretizovaných námitek. Žal. úřad uvedl v nař. rozhodnutí, zabývá se rekursními námitkami st-lovými proti důvodu sub 1 uvedenému, že st-l při svém výslechu nepopřel, že závěr své řeči u příležitosti slavnosti slunovratu (»Julfeier«) pronesl skutečně tak, jak svrchu bylo uvedeno, a že nemohl býti vzat zřetel na st-lovu obranu, týkající se jeho věku v době, kdy tuto závadnou řeč pronesl, z toho důvodu, poněvadž ona řeč pronesena byla st-lem ve věku plné jeho trestní odpovědnosti. Dále uvedl žal. úřad, že, tvrdí-li různí svědkové v odvolání st-lem navržen, že se nepamatují, že by st-l pronesl nějakou řeč ve spolku »Gotia« při slavnosti slunovratu (»Julfeier«), tedy je vzít zřetel také k tomu, že titíž svědci nemohou také s určitostí potvrditi, že st-l závadné závěrečné věty nepronesl. Ježto pak st-l při svém výslechu doznal, že uvedenou závadnou větu pronesl, což ani ve svém odvolání určitě nepopřel, pokládá zem. úřad výslech svědků v odvolání navržených za bezpředmětný.

Písemná stížnost k nss podaná proti těmto důvodům nař. rozhodnutí, o něž opřeno je skutkové zjištění sub 1 uvedené, žádných námitek nevznáší, nýbrž st-l omezil se na to, že ke své stížnosti připojil opis svého instančního odvolání a žádal, aby toto učiněno bylo součástí jeho stížnosti k tomuto soudu podané. Tím ale nikterak stížnost nebývá proti odpovědi, kterouž žal. úřad dal st-li na jeho námítky, vznesené v rekursu proti skutkovému zjištění sub 1 uvedenému a závěru z něho činěnému. Pouhé opakování rekursních námitek zde nestačí.

Jestliže však nař. rozhodnutí mohlo právem opřeno býti o důvod sub 1 uvedený, stížností nevyvrácený, pak nebylo potřebí, aby nss za-

býval se ještě na podkladě námitek ve stížnosti uplatněných důvodem sub 2 uvedeným, neboť i kdyby tento důvod spočíval na vadném řízení, nemohl by nss nař. rozhodnutí zrušiti, ježto toto zůstává opřeno o důvod sub 1 uvedený, který, jak uvedeno, stížností vyvrácen nebyl.

Č. 12.543.

Pojišťovací právo. — Řízení správní: Opravný prostředek proti výměru nem. pojišťovny (§ 239 zákona č. 221/1924 Sb.), který strana poslala poštou s nesprávnou adresou, lze pokládati za podaný v zákonné lhůtě jen tehdy, když byl ještě v této lhůtě postoupen příslušné nem. pojišťovně.

(Nález z 6. října 1936 č. 15.117/36.)

V ě c: Josef M. ve Staré Vsi proti rozh. zem. úřadu v Brně z 25. ledna 1934 o včasnosti odvolání.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem z 24. listopadu 1933 okr. nem. pojišťovna v Moravské Ostravě předepsala st-li nemocenské, invalidní a starobní pojistné za Jana K. Tento výměr byl st-li doručen 25. listopadu 1933 a obsahoval poučení, že do 15 dnů po doručení možno podati u okr. nem. pojišťovny stížnost k okr. úřadu v Moravské Ostravě.

Nař. rozhodnutím žal. úřad zamítl v pořadí správních stolic odvolání st-lovo, a to z těchto důvodů: Podle předloženého zpátečního listku byl platební výměr okr. nem. pojišťovny doručen st-li 25. listopadu 1933. Přes správné poučení o opravných prostředcích podal st-l svou stížnost u okr. úřadu v Moravské Ostravě, odkudž byla vypravena na okr. nem. pojišťovnu, kde měla býti přímo podána, teprve 15. prosince 1933, tudíž po uplynutí zákonem předepsané lhůty odvolací. V napadeném výměru bylo výslovně uvedeno, že stížnost možno podati do 15 dnů po jeho doručení u okr. nem. pojišťovny v Moravské Ostravě k okr. úřadu v Moravské Ostravě. Okr. úřad nebyl povinen odvolání u něho nesprávně podané postoupiti pojišťovně ještě v zákonné lhůtě odvolací. Poněvadž § 239 odst. 5 zákona č. 221/1924 Sb. a č. 184/1928 Sb. předpisuje, že odvolání k okr. úřadu je podati u nositele pojištění, nemůže si strana sama voliti místo podací a okr. úřad jako odvolací stolice může předmětem opravného instančního řízení učiniti jen takové odvolání, které bylo podáno způsobem zákonem předepsaným. Okolnost, že st-l stížnost do platebního výměru odevzdal 8. prosince 1933 poště k dopravě, je nerozhodná, neboť st-l tuto stížnost adresoval okr. úřadu v Moravské Ostravě a nikoli okr. nem. pojišťovně. Rozhodným je v daném případě den, kdy okr. úřad postoupil tuto stížnost okr. nem. pojišťovně. Ke skutečnostem uvedeným v odvolání, týkajícím se merita věci, nelze přihlížeti vzhledem k opoždění odvolání.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvažoval nss takto:

St-l dovozuje nejprve, že při posuzování včasnosti stížnosti je rozhodna jen doba, kdy stížnost byla podána na poštu, a nikoli doba, kdy